

Jak se skřítek vydal nardlouhou cestu

Za sedmero pařezy a sedmero vzrostlými smrky, na paloučku pokrytém tím nejhebcím mechem, stála chaloupka malá jako dlaň. Stěny z březové kůry měla zakryté stříškou ze suchého jehličí. Komín byl stočený z dubového listu a ploteček kolem dokola z malých klacíků. Dveře byly zavřené, ale z otevřeného okénka se ozýval křik. Kdo to v malinké chaloupce tolik křičí? No přeci malý skříteček. Pravě se vyloupl z oříšku a dává o sobě hlasitě vědět světu. „Už jsem tady, lese!“ snaží se zavolat co nejhlasitěji a kulí svá hnědavá očka na maminku a tatínka Skřítkovi. To je radosti! Maminka nastele do skořápky kousek mechu, položí tam skřítečka a houpá ho jako v kolébce. Maličký se však brzo osmělí a za chvíli už vyskakuje ze své oříškové kolébky, hopsá po světnici a vesele si píská.

To víte, malí skřítkové to nemají jako lidské děti, které se narodí jako miminka a musí se postupně učit chodit a mluvit, ba ne. Skřítkové přichází na svět už docela hotoví, umí už vše potřebné, jen musí trochu povyrůst. Maminka je z malého neposedy celá nesvá: „Ještě ani nemá jméno a už nám tu skáče jako veverka.“ „No,“ zamyslí se tatínek, „když se nám vyloupl z lískového oříšku, co kdyby se jmenoval prostě Oříšek?“ „Jupíí, Oříšek je to nejlepší jméno na světě!“ zavýskne skříteček a vyběhne na zahrádku, aby prozkoumal okolí březového domečku.

Brzy Oříšek běhá po celém paloučku a občas se odváží i mezi stromy. Pomáhá rodičům nosit suché klacíky, sbírá borůvky a maliny, sází žaludy.

Jednoho dne se mu však procházka změnila ve veliké, dosud nepoznané dobrodružství. Veverka si ho totiž spletla s lískovým oříškem, popadla ho a než se skřítek stačil vzpamatovat, už s ním skákala přes větve velikou rychlostí dál a dál. Oříšek sebou mrskal, křičel, ale nebylo to nic platné. Veverka se zastavila až u hnízda, kam chtěla skřítku položit k ostatním zásobám. Ten se jí však hbitě vysmekl z packy a ... frrrr a bum na zem.

Když otevřel oči, leknutím zatajil dech. Kolem sebe vidí jen vysokánské trsy kopřiv. „Třeba jsem jen ve křoví kousek od naší mýtinky,“ pomyslí si skřítek a opatrně se proplazí se mezi stonky, aby ho pichlavé chloupky nepožahaly. Když vykoukne, nevidí však mýtinu s rodnou chaloupkou, ale úplně neznámou lesní cestu a u ní obrovskou chalupu – hájenku. „Ale né, ztratil jsem se! Jak se teď dostanu domů?“ vzlykne skřítek, sedne si na oblázek, schová hlavu v dlaních a rozpláče se.

Po chvílce se mu za zády ozve chlácholivý ptačí hlas. „Pročpak pláčeš, mrňousku?“ zeptá se dobrosrdečná sojka šeptem, aby malého uplakaná moc nevystrašila. „Ztratil jsem se a nevím kudy domů. Ještě jsem v lese sám nebyl a mám strach.“ odpověděl tiše skřítek. „Jen se neboj,“ pohladila ho sojka pírkem po rameni, „vždyť jsi také lesní tvoreček a uvidíš, že tě sám les povede a odhalí ti svá tajemství, když mu budeš naslouchat. Nesmutni tady a vydej se na cestu. Maminka s tatínkem už tě jistě shání.“ Vzpomínka na maminku, tatínka a březový domeček skřítku rozveselila. Utřel si slzy a řekl si, že to zkusí. Že bude statečný. Že zkusí lesu naslouchat a zvládnout vše, co ho na cestě potká.

Pomůžete mu? Vykročte tedy do lesa a hledejte další zprávu.